

Φασουλής και Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—Μὴ μοῦ μιλᾶς, βρὲ Περικλῆ, καὶ εἶμαι φουρκισμένος
μὲ ὄλον τὸ ἀνθρώπινον τῆς Ἑσπερίας γένος.

Βράζουν καὶ καίνε μέσα μου τὰ δύνάτά μου στήθεια,
καθὼς κοχλάζει ἡ στή φωτιά τσουκάλια μὲ ρεθίθια,
τὸ αἷμα τρέχει φλογερὸν καθ' ὄλον μου τὸ σῶμα,
ἀφρούς μανίας καὶ ὀργῆς πετῶ ἀπὸ τὸ στόμα,
καὶ τῶν ματιῶν μου οἱ βολβοὶ ἐδῶ κι' ἐκεῖ γυρίζουν,
κι' ἀμφοτέρω τὰ ὦτα μου νυχθημερὸν σφυρίζουν.

Π.—Ἀλλὰ γιὰτί, βρὲ Φασουλῆ;

Φ.— Καὶ μ' ἐρωτᾶς κασσίδη;

γῆ, οὐρανὸς καὶ θάλασσα τὸ ἔθνος μας προδίδει.
Ἡ Ἑσπερία πόλεμον σ' ἐμᾶς δὲν ἐπιτρέπει
καὶ δὲν ἐπιθυμεῖ ποσῶς ἵστα ὄπλα νὰ μᾶς βλέπη,
κι' ἂν τάρματα οἱ Ἕλληνες καὶ τώρα δὲν ἀφήσουν,
θὰ ἔλθουν οἱ σκυλόφραγχοι καὶ θὰ μᾶς βομβαρδίσουν
Ἐννόητες;

Π.— Ἐννόησα... καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ;

Φ.—Σὲ βεβαιῶ πῶς ἀπ' αὐτοὺς ρουθοῦνι δὲν θὰ μείνῃ.
Ἄς ἔλθουν οἱ σκυλόφραγχοι, ἄς ἔλθουν οἱ ρηγάδες
μὲ ὄλα τὰ βατσέλα των καὶ ὄλαις τῆς φεργάδες,
καὶ θὰ ἴδῃς, βρὲ Περικλῆ, τί ἔχουν νὰ τραβήξουν...
θὰ πάθουν πρᾶγμα ποῦ γι' αὐτὸ τὰ σύμπαντα θὰ φρίζουν.

Π.—Καὶ δὲν μοῦ λές, βρὲ Φασουλῆ, τί σκέπτεσαι νὰ κάνῃς;

Φ.—Ἀκόμη δὲν ἐννόησες καὶ δὲν καταλαμβάνεις;
Ὅταν ἀράξουν τῶν τριῶν Δυνάμεων οἱ στόλοι,
μὲ νύκτα κατασκότεινη, ποῦ θὰ κοιμούνται ὄλοι,
ἐσὺ ἀπὸ τῆ μὲ μέρια, κι' ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἄλλη,
μὲ θώρακα ἵστα στήθος μας καὶ κράνος ἵστα κεφάλι,
καὶ σύροντες ὀπίσω μας βαρκάρηδων ἀσκέρι
μὲ ρόπαλα, μὲ σίδηρα καὶ μὲ κουπιὰ ἵστα χέρι,
ἵστα τοὺς στόλους τῶν Δυνάμεων πηδοῦμε ὄλοῖσα
καὶ τῆ σφαγῆ ἀρχίζομε μὲ ὄλη μας τὴ λύσσα,
τοὺς σπάζομε τὰ καύκαλα, τοὺς βγάζομε τὰ μάτια,
καὶ ἄμα πιά τοὺς κάμωμε παρτσάδες καὶ κομμάτια,
τοὺς ρίχνομε ἵστα θάλασσα κοντὰ ἵστα Σαλαμίνα,
κι' ἀμέσως κυριεύομεν τὰ πλοῖά των ἐκεῖνα,
κι' ἔτσι χωρὶς τρεχάματα καὶ χρήματα καθόλου,
τελεζόνοι καὶ τὸ ζήτημα τοῦ ἔθνικοῦ μας στόλου.
Αὐτὸ τὸ μέγα σχέδιον, ὄπου μὲ παραφέρει,
τὸ εἶχα ἵστα κεφάλι μου ἀπὸ τὸ καλοκαίρι,
ποῦ ἀραξε ἵστα Φάληρον ὁ στόλος τῆς Γαλλίας
κι' ὁ τρομερὸς Δουῖλιος τῆς φιλῆς Ἰταλίας.
Μὰ νὰ πῶ βρήκα τὸν καιρὸ γιὰ νὰ τὸ ἐφαρμόσω...
ὑπομονὴ καὶ φρόνησις καὶ θὰ τὸ κατορθώσω.

Π.—Ὁ ἄξιε ἀπόγονε τοῦ πάλαι Περικλέους,
τοῦ Τεύκρου καὶ τοῦ Αἴαντος καὶ τοῦ Θεμιστοκλέους,
ὃ ἀνὴρ πολυμήχανε, σοφώτερε πολλὰς
κι' ἀπὸ τὸν πάλαι ἀνακτα ἐκεῖνον τῆς Ἰθάκης,
ποῦ μὲ τὰς πανουργίας του ἐπήρε τὴν Τρωάδα,
ἐξ οὗ καὶ κλέος ἀφθιτον δι' ὄλην τὴν Ἑλλάδα,

εἰσάγαγέ με ἵστον εὐρὺν λαβύρινθον τοῦ νοῦ σου,
κι' ἕνα σπινθήρα δώσε μου τοῦ πατριωτισμοῦ σου.

Φ.—Παρακολούθει πάντοτε τυφλῶς τὰ βήματά μου,
καὶ γίνε δορυφόρος μου καὶ γίνε ἡ σκιά μου,
πρὸ πάντων ἀκολούθει με σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις,
ἂν θέλῃς ὡς ὁ Περικλῆς τὴν δόξαν νὰ χορτάσῃς.
Ἐν τούτοις, ἂν ἐπιθυμῆς νὰ μὲ ὑποχρεώσῃς
αὐτὸ τὸ μέγα σχέδιον νὰ μὴν τὸ διαδώσῃς.
Θέλω ἡ δόξα μοναχὰ σ' ἐμᾶς τοὺς δὲ ν' ἀνήκῃ.

Π.—Λοιπὸν ἐμπρός, βρὲ Φασουλῆ... ἡ θάνατος ἢ νίκη.

Φ.—Ἄς ἔλθουν οἱ σκυλόφραγχοι μὲ ὄλη τὴν ἀρμάδα,
κι' ὅπως ὁ Ξέρξης ἀφήσε τὸ πάλαι τὴν Ἑλλάδα
μὲ μία βάρκα μοναχὰ παληὰ καὶ τρυπημένη,
ἔτσι θὰ φύγουν καὶ αὐτοὶ παραδοτσακισμένοι.
Ἄ! μὰ δὲν ὑποφέρονται ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια
μὲ τὰς διακοινώσεις των καὶ τὰλλα κολοκῦθια.

Τὶ νὰ σοῦ πῶ, βρὲ Περικλῆ... αὐτὸς ὁ Κουρτοπάσης
κατήντησ' ἀνυπόφορος σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις,
καὶ μόλις τὸν Πρωθυπουργὸ ἀπὸ μακρὰ κιαλάρει,
καὶ μία διακοινῶσι ἀμέσως τοῦ πασσάρει.

Μὰ τί διακοινώσεων φουρτοῦνα μᾶς προσμένει!
τρίτη, τετάρτη θλιβερή, πέμπτη φαρμακωμένη,
ἀλλὰ κι' ἐβδόμη ἐφθασε, ποῦ νὰ μὴν εἶχε φθάσῃ,
κι' ὄλαις αὐταῖς μᾶς δίνονται ἀπὸ τὸν Κουρτοπάση,
Ἄλλ' ὅμως κι' ὁ Πρωθυπουργὸς παλληκαρᾶς ἐφάνη
καὶ ἵστας διακοινώσεις των μὲ πανταχοῦσα κάνει,
ποῦ τοὺς ἐπήγε ριπιτί κι' ἐξάρωσαν σὰν γάταις...
Ἄμμ' τί; ἐκεῖνοι μοναχὰ θὰ εἶναι διπλωμάταις;
Μπράβο τοῦ Θεοδώρη μας, ποῦ δὲν τοὺς ἐφοβήθη
κι' ἀπέδειξε πῶς ἔχομεν ἄλλη φωτιά ἵστα στήθη.

Θὰ τρέξω τώρα, Περικλῆ, νὰ τὸν γλυκοφιλήσω,
κι' ἂν τοῦπα τίποτα κακό, εὐθύς τὸ πέρνω ἵστα πίσω.
Ἐξακολούθει, Θεοδώρη, τέτοια χαρτιὰ νὰ στέλλῃς,
μεταχειρίσου δὲ κι' ἐμὲ εἰς ὄλη καὶ ἂν θέλῃς,
καὶ βρόντησε καὶ ἀστράψε μὲ κοφτεραῖς λπίδες,
καὶ τὸν Τρικούπη ἀφήσε νὰ πιάνη πεταλίδες.

Π.—Μὰ τὰ κανόνια τάχατε τί σήμαιναν ἐκεῖνα,
ποῦ ἵστας Δουκέσσας ἐπεφταν κι' ἐτράνταζ' ἡ Ἀθήνα;

Φ.—Ἐξήστραπτε πανσέληνος εἰς τοῦδρανοῦ τὸν θόλον;
κι' ἐγίνοντο γυμνάσια φρικτὰ τῶν πυροβόλων
μὲ μηχανὴν ἠλεκτρικὴν καὶ μὲ στροφὰς ποικίλας,
μὲ κρουσιφλόγους, Περικλῆ, κι' ἐγκαιροφλέκτους ὄλας.
Κι' ἐγὼ ἀμέσως ἔτρεξα ἵστον κρότον ἀνευ τρόμου,
ἀλλ' ὅμως μόλις ἐφθασα εἰς τὰ μισὰ τοῦ δρόμου,
μοῦπαν πολλοὶ πῶς πέφτουνε καὶ κανονιαῖς μὲ μπάλαις,
καὶ τότε μὲ τὰ τέσσερα ἀρχίζω τῆς τρεχάλας,
καὶ κρύβομαι ἵστα σπῆτι μου καὶ μὲ μεγάλη φούρια.
κλεινῶ εὐθύς παρὰ θύρα καὶ πόρταις καὶ παντζούρια.

Π.—Ὅρσε λοιπὸν δὲ τρεῖς σφερχιαῖς μὲ ὄλη μου τὴ φόρα,
καὶ κρῖμα ἵστην ὑπόληψι ποῦ σοῦχα εἰς τώρα.